

РЕШЕНИЕ

№ 22254

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **8378** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, чрез процесуален представител, срещу решение от 03.07.2024г. по нахд № 6012/2024 г. на СРС, НО, 112-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 23-2400021 от 15.03.2024 г, издадено от К. В. - Директор на дирекция „Инспекция по труда“, област С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, вр. чл. 81а, ал. 1 от ЗНЗ, за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ, на „Булстрой мобиле“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лева.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно, поради нарушение на материалния закон - въззивният съд неправилно е приел, че са налице три правоотношения между три правни субекта при трудовия договор за временна заетост по чл.107 р ал.1 Кодекса на труда /КТ/. Отделно от това се твърди, че въззивният съд не е разграничил предоставяне на работници, които са под ръководството на приемащото предприятие или става въпрос за договор за СМР, при който двете дружества се уговорят едното от тях да извърши услуга на другото със собствени работници и под ръководството и контрола на първото дружество. Моли съда да

отмени решението на СРС, като претендира разноски по делото.

Ответникът по касационната жалба – „Булстрой мобиле“ ЕООД, чрез процесуалния си представител, в представения писмен отговор на касационната жалба и в съдебно заседание оспорва касационната жалба, като счита, че същата е неоснователна и недоказана и моли оспорваното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно, като се позовава на установената практика на АССГ. Претендира разноски по делото.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалбата и счита, че решението на СРС следва да бъде отменено, като НП бъде потвърдено.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Настоящият съдебен състав на АССГ при извършената служебна проверка за редовност и допустимост на касационната жалбата, с които е сезиран, намира, че е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно процесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е приел, че на 11.12.2023 г. служители на Инспекцията по труда - С. област извършили проверка на дружеството „Булстрой мобиле“ ЕООД за спазване на трудовото законодателство на строителен обект „Детско заведение за четири градински и три яслени групи и прилежаща инфраструктура, находящ се на ул. „Княжевска № 49 в [населено място].

При проверката било установено, че изпълнител на обекта е дружеството „Булстрой груп“ ЕООД, в качеството му на изпълнител по договор, сключен със Столична община — район В., като възложител. Проверката е извършена в периода 18.12.2023 г. - 16.01.2024 г., като при преглед на документацията било установено, че лицето А. С. е служител на дружеството „Булстрой мобиле“ ЕООД, а последното било в качеството на предприятие, осигуряващо временна работа, по смисъла на пар. 1, т. 17 от ДР на КТ. След като прегледали рамковия договор между „Булстрой груп“ ЕООД и „Булстрой мобиле“ ЕООД, служителите на инспекцията приели, че е налице временно ползване на работници и квалифициран персонал за извършване на комплексни дейности в обекти, възложени на „Булстрой груп“ ЕООД. Служителите на ИТ приели още, че това предоставяне на временна работа се осъществявало, без да е налице регистрация в Агенцията по заетостта.

Констатирайки посочените обстоятелства, служителят на ИТ съставила на дружеството „Булстрой мобиле“ ЕООД АУАН, а въз основа на него Директорът на дирекция „Инспекция по труда“, област С. е издал НП № 23-2400021 от 15.03.2024 г.,

с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, вр. чл. 81а, ал. 1 от ЗНЗ, за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ, на „Булстрой мобиле“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5000 лева.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град XVII-ти касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустим и правилно.

С решение от 03.07.2024г. по нахд № 6012/2024 г. на СРС, НО, 112-ти състав е отменено наказателно постановление /НП/ № 23-2400021 от 15.03.2024 г, издадено от К. В. - Директор на дирекция „Инспекция по труда“, област С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, вр. чл. 81а, ал. 1 от ЗНЗ, за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ, на „Булстрой мобиле“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5000 лева.

За да стигне до този извод, въззивният съд правилно е приел, че съставеният АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред и в преклузивните срокове, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, като е налице редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя.

Правилни са изводите на СРС, че „Булстрой мобиле“ ЕООД не е действало в качеството на "предприятие, което осигурява временна работа" по смисъла на §1, т.17 от ДР на КТ поради което и не са налице предпоставките за носене на административно-наказателна отговорност на това основание.

Съгласно нормата на чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ, дейността по осигуряване на временна работа се осъществява въз основа на регистрация в Агенцията по заетостта. Видно от легалната дефиниция на §1, т.17 от ДР на КТ: „предприятие, което осигурява временна работа" е всяко физическо или юридическо лице, което извършва търговска дейност и сключва трудов договор с работник или служител, за да го изпрати да изпълнява временна работа в предприятие ползвател под негово ръководство и контрол, след регистрация в Агенцията по заетостта”.

В разпоредбата на чл. 107р, ал. 1 от КТ е уредено естеството на трудовия договор за временна заетост, а именно, че се оформят три правоотношения между три правни субекта, както следва: трудово правоотношение между работника или служителя и работодателя, който го е наел /предприятието, което осигурява временна работа/ и то възниква въз основа на трудов договор; трудово правоотношение между работника или служителя и предприятието-ползвател - на практика чрез и в рамките на това правоотношение се реализира временната работа, като възлагането на конкретни задължения, контролът по изпълнението им и реализирането на дисциплинарна отговорност се изпълнява от предприятието-ползвател; и трето правоотношение между предприятието, което осигурява работници или служители, които да престираат работна сила и предприятието, което я ползва.

Правилно въззивният съд е приел, че от приложения трудов договор №58/21.11.2023 г. се установява, че същият е сключен между работодателя „Булстрой мобиле“ ЕООД и А. Н. С.. Видно е, че същият сам по себе си не носи характеристиките и белезите на такъв по чл. 107р, ал. 1 от КТ, защото не е уговорено, че „служителят ще бъде изпратен за изпълнение на временна работа в предприятие - ползвател под негово ръководство и контрол", т. е липсват правоотношения между „Булстрой груп“ ЕООД

и А. Н. С..

В тази връзка правилно съдът е достигнал да извода, че няма данни за правоотношение между работника и предприятието-ползвател („Булстрой груп“ ЕООД) по възлагането на конкретни задължения, контролът по изпълнението им и реализирането на дисциплинарна отговорност не е договорена в полза на предприятието- ползвател, а от работодателя - дружеството жалбоподател по делото, поради което не може да се приеме, че с описаните факти и обстоятелства в НП е осъществено нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ.

Видно от предмета на рамковия договор за ползване на персонал, дружеството Б. мобиле“ ЕООД се е задължило да предоставя за временно ползване и срещу възнаграждение помощни работници и квалифициран персонал за извършване на комплексни дейности в обекти, възложени на „Булстрой груп“ ЕООД по реда на ДОП, без да е конкретизирано място на работа или за конкретен обект. Следва да се посочи, че понятието „работодател”, дефинирано по пар. 1 от ДР на КТ включва и самостоятелното наемане на работници или служители по трудово правоотношение, включително и „за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател”.

С оглед гореизложеното, доколкото в случая няма данни за правоотношение между работника и предприятието-ползвател по възлагането на конкретни задължения, контролът по изпълнението им и реализирането на дисциплинарна отговорност не е договорена в полза на предприятието-ползвател, а от работодателя - дружеството „Булстрой мобиле“ ЕООД по делото, то не може да се приеме, че с описаните факти и обстоятелства в НП е осъществено нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ във връзка с чл. 74е, ал.1 от ЗНЗ.

В този смисъл е и установената съдебна практика, а именно: Решение № 3849 от 14.07.2020 г. на АдмС - С. по адм. д. № 2238/2020 г., Решение № 2751 от 21.04.2022 г. на АдмС - С. по адм. д. № 2077/2022 г., решение № 1976/10.04.2020 г. по адм. дело № 14325/2019 г. на АССГ.

Предвид гореизложеното обжалваното решение на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода от спора, на основание чл.63д ЗАНН, вр. чл. 144 АПК вр. чл.78, ал. 1 ГПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в общ размер от 600.00 лв. /шестстотин лева /, представляващи адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция съгласно представен списък с разноски и договор за правна защита и съдействие, видно от който договорения и заплатен размер на адвокатското възнаграждение е в посочения размер. Така определеният размер на адвокатското възнаграждение съответства на изискванията на чл. 36 от Закона за адвокатурата и чл.18 вр. чл.7 ал.2 т.1 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 03.07.2024г. по нахд № 6012/2024 г. на СРС, НО, 112-ти състав.

ОСЪЖДА Директора на дирекция „Инспекция по труда“, да заплати на „Булстрой мобиле“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 600.00 лв. /шестстотин

лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: